

Sygn. akt VI P 8/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie Wydział VI Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Napiórkowska - Kasa

Ławnicy: Magdalena Kośmicka – Matras

Elżbieta Trusińska

Protokolant: protokolant sądowy Aleksandra Łaszuk

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2018 roku w Warszawie

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko (...)w O.

o odszkodowanie za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę

oddala powództwo.

Magdalena Kośmicka - Matras SSR Joanna Napiórkowska - Kasa Elżbieta Trusińska

Sygn. akt VI P 8/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 stycznia 2017 roku (data wpływu na biuro podawcze sądu) powódka M. K. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) w O. kwoty 41 455 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za rozwiązanie stosunku pracy z naruszeniem przepisów prawa. Powódka w treści pisma zamieściła także wniosek o przywrócenie terminu na złożenie pozwu, gdyż nie została pouczone o prawie do wniesienia odwołania do sądu pracy. W uzasadnieniu swego stanowiska powódka wyjaśniła, że nie złożenie pozwu w terminie wynikało z nieznaności przepisów prawa pracy, gdyż nie jest prawnikiem, a lekarzem. Po otrzymaniu oświadczenia w przedmiocie odwołania jej ze stanowiska dyrektora szpitala konsultowała kwestię ewentualnego terminu do wniesienia odwołania do sądu pracy z radcą prawnym zatrudnionym w szpitalu, od którego uzyskała informację, że przepis art. 264 k.p. jej nie dotyczy, ponieważ jej stosunek pracy został zawarty na podstawie powołania, nie zaś na podstawie umowy o pracę. Wiedzę o możliwości wniesienia odwołania powzięła dopiero w grudniu 2016 roku. O uchybieniu 7 – dniowego terminu do wniesienia pozwu dowiedziała się w dniu 5 stycznia 2017 roku w reprezentującej powódkę kancelarii prawnej. W kwestii zasądzenia odszkodowania powódka powołała się na treść art. 48 ust. 2 pkt 1 lit. d) ustawy o działalności leczniczej (Dz. U. 2011 nr 112 poz. 654) zgodnie z brzmieniem, którego do zadań rady społecznej należy przedstawienie podmiotowi tworzącemu wniosków i opinii w sprawach rozwiązywania stosunku pracy lub umowy cywilnoprawnej z kierownikiem, co zdaniem powódki oznaczałoby, że pracodawca powinien zasięgnąć wcześniej w tym zakresie opinii Rady Społecznej, jednakże nie dopełnił wymaganej Ustawą o działalności leczniczej procedury.

(pozew – k. 1 – 4)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o odrzucenie wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia pozwu, a wypadku nieodrżucenia tego wniosku o oddalenie powództwa w całości. W ocenie pozwanego niezasadnym jest przywrócenie terminu do wniesienia odwołania w przypadku powódki, która zajmowała stanowisko dyrektora szpitala przez 12 lat i wielokrotnie podejmowała decyzje kadrowe, co pozwala na przyjęcie, że miała świadomość o przysługujących jej prawach pracowniczych.

W odniesieniu do powoływanego przez powódkę art. 48 ust. 2 pkt 1 lit. d) ustawy o działalności leczniczej (Dz. U. 2011 nr 112 poz. 654) zadanie rady społecznej polegające na przedstawianiu podmiotowi tworzącemu wniosków i opinii w sprawach rozwiązania stosunku pracy lub umowy cywilnoprawnej z kierownikiem, w zakresie opinii nie konstytuuje uprawnienia po stronie rady, ani obowiązku po stronie podmiotu tworzącego.

(odpowiedź na pozew – k. 12 – 14)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. K. lekarz anestezjolog była zatrudniona od dnia 1 października 2004 roku na podstawie umowy o pracę na czas określony na stanowisku dyrektora (...) w O., natomiast od dnia 1 stycznia 2007 roku pełniła funkcję dyrektora szpitala na podstawie powołania jej na to stanowisko przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Wynagrodzenie powódki obliczone jak ekwiwalent za urlop wynosiło 17 121,56 zł brutto miesięcznie.

(bezsporne, a nadto dowód: świadectwo pracy – k. 7 oraz akta osobowe powódki, pismo MSWiA z dnia 12 grudnia 2006 roku – k. 6 oraz akta osobowe powódki, zeznania powódki M. K. protokół rozprawy z dnia 19 października 2017 roku – k. 42 verte – 43, zaświadczenie zarobkach – k. 15)

Pismem z dnia 7 kwietnia 2016 roku powódka na podstawie art. 70 § 1 k.p. została odwołana z dniem 11 kwietnia 2016 roku, ze stanowiska dyrektora (...) w O., zwolniono ją z obowiązku świadczenia pracy z zachowaniem dotychczasowego wynagrodzenia. Okres wypowiedzenia upłynął w dniu 31 lipca 2016 roku i w tym dniu ustał stosunek pracy.

Powódka otrzymała w.w. dokument osobiście w gabinecie dyrektora w szpitalu od M. Z. – pracownika Departamentu Zdrowia Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Powyższe pismo nie zawierało pouczenia z art. 264 § 1 w brzmieniu obowiązującym w dniu 11 kwietnia 2016 roku „odwołanie od wypowiedzenia umowy o pracę wnosi się do sądu pracy w ciągu 7 – dni od dnia doręczenia pisma wypowiadającego umowę o pracę”.

(bezsporne, a nadto dowód: pismo MSWiA z dnia 7 kwietnia 2016 roku – k. 10, zeznania powódki M. K. protokół rozprawy z dnia 19 października 2017 roku – k. 42 verte – 43, zeznania świadka M. B. protokół rozprawy z dnia 10 maja 2018 roku – k. 73 – 74, zeznania świadka M. Z. protokół rozprawy z dnia 10 maja 2018 roku – k. 74)

Powódka nie wiedziała o możliwości złożenia odwołania do sądu pracy. Dowiedziała się o takiej możliwości dopiero w grudniu 2016 roku od kolegów, następnie w dniu 5 stycznia 2016 roku powzięła informację o uchybieniu terminu do wniesienia odwołania w trakcie pozyskiwania profesjonalnej porady w kancelarii prawnej.

(bezsporne, a nadto dowód: zeznania powódki M. K. protokół rozprawy z dnia 19 października 2017 roku – k. 42 verte – 43)

Minister właściwy do spraw wewnętrznych nie zwrócił się do Rady Społecznej z wnioskiem o wydanie opinii w sprawie rozwiązania stosunku pracy z powódką.

(bezsporne)

Powyższy stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych przez strony do akt przedmiotowej sprawy, które były bezsporne.

Ponadto uzupełnienie stanu faktycznego stanowiły zeznania świadków M. B. i M. Z., a także powódki M. K., które Sąd uznał za wiarygodne w całości, bowiem były spójne i logiczne. Ponadto znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym uznanym przez Sąd za wiarygodny i bezsporny, w tym w złożonych w toku postępowania, a niekwestionowanych przez strony dokumentach.

Strony nie wnosily o uzupełnienie materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest roszczenie powódki o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od oświadczenia o odwołaniu jej ze stanowiska dyrektora oraz zasądzenie odszkodowania w wysokości 41 455 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu - w związku z rozwiązaniem stosunku pracy z naruszeniem przepisów prawa.

Sąd w pierwszej kolejności rozpatrzył wniosek M. K. o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania, uznając go za zasadny.

Prawdziwość dołączonych do akt dokumentów nie była kwestionowana. Zgodnie z art. 69 pkt 2 k.p. do stosunku pracy na podstawie powołania stosuje się przepisy dotyczące umowy o pracę na czas nieokreślony, z wyłączeniem przepisów regulujących rozpatrywanie sporów ze stosunku pracy w części dotyczącej orzekania o bezskuteczności wypowiedzeń oraz o przywracaniu do pracy. Oznacza to, że w razie sprzeczności rozwiązania stosunku pracy z obowiązującymi przepisami prawa, powódce przysługiwało prawo do złożenia odwołania, jednak mogła domagać się wyłącznie odszkodowania. Na mocy art. 264 §1 k.p. (w brzmieniu obowiązującym w dniu 11 kwietnia 2016 roku) odwołanie od wypowiedzenia umowy o pracę wnosi się do sądu pracy w ciągu 7 dni od dnia doręczenia pisma wypowiedzającego umowę o pracę. Na mocy art. 265 §1 k.p., jeżeli pracownik nie dokonał - bez swojej winy - w terminie czynności, o których mowa w art. 264, sąd pracy na jego wniosek postanowi przywrócenie uchybionego terminu. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że powódka otrzymała odwołanie ze stanowiska, równoznaczne z wypowiedzeniem, w dniu 11 kwietnia 2016 roku. Odwołanie wniosła w dniu 11 stycznia 2016 roku, a zatem po upływie ustawowego terminu. Jednakże powódka wykazała, że istniały niezawinione przez nią przyczyny opóźnienia. Powódka nie została pouczone o możliwości i terminie odwołania, nie miała również takiej wiedzy z innych źródeł, do dnia zasięgnięcia porady prawnej. Po uzyskaniu pomocy prawnika niezwłocznie wystąpiła z niniejszym pozwem. Wobec tego istniały podstawy do przywrócenia terminu.

Roszczenie powódki wynika z art. 45 § 1 kodeksu pracy w związku z art. 69 kodeksu pracy. Należało rozstrzygnąć, czy rozwiązanie umowy dokonano zgodnie z przepisami prawa.

Powódka była zatrudniona na stanowisku dyrektora w pozwanym szpitalu na podstawie powołania. Aktem odwołania z dnia 11 kwietnia 2016 roku została odwołana ze stanowiska dyrektora.

Zgodnie z art. 70 § 1, § 1¹ oraz § 1² k.p., pracownik zatrudniony na podstawie powołania może być w każdym czasie – niezwłocznie lub w określonym terminie – odwołany ze stanowiska przez organ, który go powołał. Dotyczy to również pracownika, który na podstawie przepisów szczególnych został powołany na stanowisko na czas określony. Odwołanie powinno być dokonane na piśmie. Stosunek pracy z pracownikiem odwołanym ze stanowiska rozwiązuje się na zasadach określonych w przepisach niniejszego oddziału, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że powyższe wymogi zostały zachowane przez organ odwołujący Ministra MSWiA.

Sąd w pełni podzielił pogląd pozwanego, że organ odwołujący Minister MSWiA nie miał obowiązku zwrócenia się do Rady Społecznej z wnioskiem o wydanie opinii w sprawie rozwiązania stosunku pracy z powódką z następujących względów.

W świetle treści przepisu art. 48 ust. 2 pkt. 1 lit. d ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej (Dz. U. z 2015 r., poz. 618 ze zm., dalej u.d.l. oraz art. 14 pkt 2 Statutu szpitala nadanym zarządzeniem Nr 32 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 maja 2012 roku w sprawie nadania statutu (...) w O. (Dz. Urz. MSWiA z 2012 r. poz. 35 z późn. zm.), zostały określone zadania Rady Społecznej, a mianowicie przedstawianie podmiotowi tworzącemu (ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych) wniosków i opinii w sprawach rozwiązania stosunku pracy lub umowy cywilnoprawnej z kierownikiem.

W świetle poczynionych ustaleń, opinie są obowiązkiem rady społecznej, przy czym obowiązek przedstawienia opinii na żądanie właściwego podmiotu nie jest równoznaczny z obowiązkiem zasięgnięcia opinii przez właściwy podmiot (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 czerwca 2004 r. o sygn. III PK 23/04). Sąd podziela i aprobuje w pełni powyższe stanowisko judykatury przyjmując, że przepis art. 48 ust. pkt 1 lit. d u.d.l. nie jest skierowany do podmiotu tworzącego, a jego adresatem jest jedynie Rada Społeczna. Określa on jedynie kompetencje rady społecznej, ale nie tworzy obowiązków po stronie organu tworzącego.

Mając na uwadze powyższe Sąd stwierdził, że nie doszło do naruszenia przepisów i orzekł jak sentencji.